

Het fantastimastische
Boebooks feestenboek

Marc de Bel

Het fantastimastische BOEBOEKS feestenboek

met illustraties van
Frieda Van Raevens

P E L C K M A N S

Inhoud

Joelfeest bij oma Gnolia	9
Pim Pam Pompoentje	35
Moovie is Jarig	59
Sint Soes en Roetpiep	83
Het Grote Boeboeksbal	133

HABOE MAMA'S, PAPA'S, OMA'S, OPA'S, JUFS....!

Mogen wij ons eerst even voorstellen?
Want misschien vragen jullie zich wel af:

WIE OF WAT ZIJN BOEBOEKS?

Wel...

Boeboeks, wij dus, zijn Aardewezens van ongeveer een vuist groot, groen en lekker harig. Wij lijken een beetje op menselijke beestjes of beestige mensjes. Maar we zijn noch het een, noch het ander. Sommige onwetende Mensen, of Mensels zoals Woel en Wommel hen noemen, denken wel eens dat wij een soort gekke minitrolletjes zijn. Niet dus.

Wij zijn Boeboeks en hebben de AardegroeiKracht in ons. Daarmee helpen we planten ontkiemen en groeien. We zorgen ook voor zieke dieren. Die geven we de genezende, naar stinkzwammen ruikende kruidentheetjes van oma Gnolia. En liefde en warme knuffels, zodat ze zich snel weer beter voelen.

Wij worden altijd per twee geboren en zijn bij onze geboorte grasgroen en één konijnenkeutel groot. Zo'n keutel is ongeveer één centimeter. Daarom noemen wij kleine Boeboeks keutels. Wij groeien elk jaar één keutel, tot ons elfde of twaalfde. Dan stoppen we met groeien. Boeboeks van acht, zoals wij, Pit en Puf, zijn dus acht keutels of centimeter. Piepel en Soeza, ons oudere neefje en nicht, zijn al tien en dus zo'n twee keutels groter dan wij. Volwassen Boeboeks zijn ongeveer twaalf keutels groot. Er is echter één uitzondering: bonkel* Groezel. Die lieve, sterke beer is zowaar vijftien keutels groot! Oude Boeboeks krimpen weer een beetje, worden wat doorzichtig en stralen een witgeel schijnsel uit. Wij worden makkelijk honderdtachtig, soms wel tweehonderd jaar en meer. Na onze dood keert een deel van ons terug naar de Aarde. Een ander deel wordt Water- of Luchtelf en een derde deel wordt weer herboren in een kleinkind of achterkleinkind.

PIEPEL PAPAVER, WARE GROOTTE

* Een bonkel is niet iemand van de familie, maar wordt wel als zodanig beschouwd.

Boeboeks vind je overal ter wereld. Boeboeks zijn altijd groen, maar dat verschilt afhankelijk van waar ze leven. Zo zijn Boeboeks die meer in het Zuiden en in warmere landen wonen wat donkerder en Boeboeks meer naar het Noorden wat bleker. Betoveroma Hippofena, overoma Grietel, oma Wispel, tante Troet, oom Bolder, ons nichtje Tita en ons neefje Wiep en de andere Duindoornboeboeks, die aan zee in de duinen wonen, zijn dan weer wat meer kakigroen, zodat ze in het zand minder goed opvallen.

Mensen kunnen ons niet zien, tenzij wij dat zelf willen. Wij bepalen waar, wanneer en aan wie we ons laten zien. Men kan ons echter niet fotograferen of filmen, maar wel tekenen. En hoe meer je aan ons denkt, hoe groter de kans wordt dat je ons ook écht te zien krijgt...

Boeboeks van dezelfde sibbe (familie) hebben allemaal dezelfde sterke (zweetvoeten)geur. Dat is erg handig. Zo kunnen de kleintjes ook in het pikkedonker papa of mama makkelijk volgen en vinden we altijd moeiteloos ons hol terug. Want wij ruiken tien keer beter dan een hond. En wij hebben het Simal-gevoel gemeen. Daarmee 'voelen' wij, ook op verre afstand, sterke emoties (vreugde, verdriet, pijn...) van elkaar. Vooral oudere Boeboeks zoals opa Kakadoris en oma Gnolia hebben dit Simal-gevoel heel sterk.

Boeboeks zijn dol zijn op tuinieren en gezond eten. Wij eten echter nooit iets waarvoor een dier moet worden gedood.

Dus geen vlees of vis. Wel melk, kaas, onbevuchte eieren en heerlijke honing die de bijen van bonkel Groezel ons geven, in ruil voor het zaaien van veel nectarbloemen. En alles wat we vinden in het bos en kweken in de moestuin. Zoals pompoenen, bijvoorbeeld.

De jonge Boeboeks zijn keuteldol op zingen, dansen, feesten, ravotten in het bos, kattenkwaad uithalen en kussengevechten. Slapen doen we in oude pantoffels die we, net als vele andere spullen, uit het recyclagepark naast het Biezebos halen. Vaak kruipen we 's winters lekker samen met z'n allen in één grote slof. Wij recycleren ('recycleren' zeggen Woel en Wommel) trouwens nog meer van de dingen die de Mensen weggooien of in het bos achterlaten. Daar zitten vaak nog zeer bruikbare spullen tussen. Zoals bladen papier waarop maar aan een kant iets is gedrukt. De onbedrukte kant gebruiken wij om op te tekenen en te schilderen. Maar ook wijnkurken en kaarsstompjes, bijvoorbeeld. Die eerste gebruiken we als zitjes en met de tweede verlichten we ons hol en verwarmen we ons bubbelbad dat we maken van een blik en een zuig-, in dit geval dus blaasrietje. Een 'jazzuki' noemen Woel en Wommel dat.

Verder maken we van al dat weggegooid mensenvuilnis dat we in het bos en in het recyclagepark vinden ook de meest fantastimastische dingen. Zoals brikboten, Rosse Blikkers en de prachtige waterzuiverduikboot die opa Kakadoris en Piere Pad van een plastic fles hebben gemaakt!

VEEL LEES- EN FEESTPLEZIER

met de Boeboeks in dit fantastimastische feestenboek!

Joelfeest bij oma Gnolia

1 Uitnodiging

'Kijk eens wat ik in onze brievenbus vond!' glimlacht papa Grobbel geheimzinnig, terwijl hij de trap afloopt.

Hij schudt de sneeuwvlokken van zijn hoofd, trekt zijn broek op en zwaait de brief plagend onder de neus van Pit en Puf.

Maar Pit grist de brief uit zijn hand en geeft die vliegensvlug aan mama Treuzel.

Zij opent de enveloppe en leest hardop:

'Het Joelfeest vieren in je eentje is niet leuk.

Daarom nodig ik jullie graag uit om dat allemaal samen met mij te vieren, hier in de schuur van boer Spuiters, waar ik, zoals elke winter, mijn intrek heb genomen.

Tot dan!

Oma Gnolia.'

'Joehaboe!' joelt Puf. 'Dat wordt keutelleuk!'

'Dan kunnen we met Piepel en Soeza eerst buiten in de sneeuw en daarna in de schuur spelen!' verkneukelt Pit zich.

'Als Santa, een van de katers van boer Spuiters, maar geen roet in het eten gooit', oppert mama Treuzel.

'Geen angst,' stelt Puf haar gerust, 'die koukleum komt in de winter vast zijn warme mand bij de houtkachel niet uit.'

'Bovendien zou hij de laatste tijd last hebben van pijn in zijn buik', vult Pit aan. 'En amper nog buitenkomen.'

2 Joeltaartjes

'Mocht Santa ons toch aanvallen, dan mik ik die spleetooeg een kei tegen zijn lelijke kop', zegt Puf strijdvaardig.

Hij spant zijn katapult en schiet een gedroogde paddenstoel van de zoldering.

Mama Treuzel werpt de scherpschutter een berispende blik toe.

'Hoe vaak heb ik jou al gezegd dat je hier, in het hol, niet met die katapult mag schieten, Puf?!'

'Sorry, mama.'

'Help me liever met de joeltaartjes die ik voor het feest bak.'

'Dat doe ik wel, mama', zegt Pit. 'Puf kan beter papa helpen bij het timmeren van de slee, want dat lukt, zo te zien, niet al te best.'

'Dat komt omdat die zaag, die ik van oom Pompel heb geleend, krom en versleten is', grommelt papa Grobbel, terwijl hij zijn broek optrekt.

3 Slee

Het is nog vroeg in de ochtend als mama en papa, met Pit en Puf op de slee, naar de schuur van boer Spuiters trekken.

De sneeuw ligt overal lekker dik en is zo glad als een spiegel.

Mama en papa hebben dus niet veel moeite om de slee te slepen.

Maar dat verandert als ze bij de Grote Grafheuvel komen.

‘Oef’, puft papa wanneer ze eindelijk de top van de heuvel bereiken.

Hij trekt zijn broek op en gaat samen met mama op een omgevallen boom zitten.

‘Eventjes uitblazen en genieten van het mooie uitzicht.’

‘Leuk, hè Puf, zo’n sleetochtje’, straalt Pit.

‘Ja’, beaamt Puf. ‘Al mag het voor mij best wat harder gaan.’

Hij wipt van de slee, duwt die over de top van de Grote Grafheuvel en springt er weer op, net voor die aan de andere kant de heuvel afglijdt.

4 Botsing

De slee roetsjt met een razende vaart de Grote Grafheuvel af.

Almaar sneller en sneller... En sneller.

'Jiehaa! Dit is inderdaad veel leuker!' giert Pit.

'En of! Hahaha!' schatert Puf.

Maar zijn lach verstomt als de slee recht op een oude beuk af glijdt.

De twee snelheidsduivels springen nog net op tijd van de raket en duiken kopje onder in het dikke sneeuwtapijt, terwijl de slee met een doffe klap tegen de boom knalt.

'Oef!' blaast Pit. 'Dat was nipt!'

De deur tussen de wortels van de beuk piept open.

5 Tribus Spitsmuis

Tribus Spitsmuis steekt zijn kop naar buiten.

‘Ik dacht dat ik iemand h... Hatsjie!... hoorde kloppen’, krast de snipverkouden eenzaat met hese stem.

‘Hopelijk hebben we jou niet wakker gemaakt’, verontschuldigt Pit zich.

‘Nee, h... Hatsjie!... hoor’, schudt Tribus zijn kop. ‘Ik ben een vroege vogel. Ik ben altijd vroeg wakker. Maar komen jullie toch... Hatsjie!... binnen. Dan zet ik een kopje... Hatsjie... eh, thee, bedoel ik, natuurlijk. En ik heb ook nog een halve hazelnoot, vier gedroogde braambessen en...’

‘Dat is heel vriendelijk van je, Tribus’, zegt mama. ‘Maar ik heb een beter idee. Jij gaat mee met ons het Joelfeest vieren bij oma Gnolia.’

‘Oma Gn... Gnolia?’ slikt Tribus.

De eenzaat zet grote ogen op.

Hij krijgt het duidelijk warm en moet op slag niet meer niezen.

Zijn ogen kijken opeens minder waterig.

‘Ken je haar?’ vraagt mama.

‘Eh... ja, natuurlijk!’, bloost de eenzaat. ‘Ze... Ze komt hier vaak voorbij.’

6 Hutholletje

'Vrolijk Joelfeest, iedereen!' roept Puf, wanneer ze de schuur via een opening in de achterzijde binnenglippen.

Oma wacht hen op bij de stapel fruitkistjes, waaronder ze een warm en knus hutholletje heeft getimmerd.

Pit en Puf vliegen haar meteen om de hals.

Betoveropa Kakadoris en bonkel Groezel zijn er ook al.

'We hebben nog een gast meegebracht, oma', zegt mama.

Ze wijst naar Tribus, die er wat bedremmeld bij staat.

'Hoe meer zielen, hoe meer vreugd', glimlacht oma.

Ze kijkt Tribus in de ogen en begint zowaar ook een beetje te blozen.

'Hé, Pit! Kom eens!' wenkt Puf.

Hij wijst naar het gat waardoor ze de schuur binnen zijn geglipt.

'Kijk, Piepel en Soeza komen er ook aan.'

Pits ogen glinsteren schalks.

'Kom mee, dan verwelkomen we hen met enkele rake sneeuwballen!'

7 Sneeuwballengevecht

De vier speelvogels ravotten de hele dag in de sneeuw.

Na het sneeuwballengevecht maken ze vier grote sneeuwmannen en daarna glijden ze met een gevonden botervlootje als gekken van de grote bietenhoop naast de schuur.

'Van mij mag het elke dag Joelfeest zijn!' vindt Puf, terwijl hij een sneeuwbal naar een merel gooit.

De zwarte vogel vliegt er boos kwetterend vandoor.

'Haha!', schatert Puf. 'Ik... Auw!'

Een sneeuwbal spat open op zijn achterhoofd.

Hij draait zich met een ruk om.

'Wie deed dat?'

